

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: DRIKKEVISE

Citation: Drachmann, Holger: "DRIKKEVISE", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid62953/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Jeg ligger strakt ved Skibets Ror,
En Verden inden i mig bor
Af Vemodstanker vilde.
Der er saa tyst fra Spejl til Stavn,
Jeg stønner ud et elsket Navn
I Nattens dybe Stille.

Blæs op Du Havets barske Vind,
Jeg trænger til dit Pust om Kind,
Til dine Raab at høre!
En Skygge fulgte med om Bord;
I Nattens Tavshed dunkle Ord
Den hvisker i mit Øre.

Bryd frem med Larm Du Bølge stor
Og overdøv de dunkle Ord;
Jag Skyggen bort fra Dækket!
Flyv frem mit Skib, stands Farten ej,
Som Mæggen over Havets Vej
Med Vingen aldrig stækket!

DRIKKEVISE

Naar Solen, den ældgamle Gnier,
Er gaaet til Sengs med sit Guld,
Naar Menneskerøsterne tier
Og Muldvarpen snorker i Muld,
Da lyde de dristige Stemmer,
Da hæves de blinkende Glas,
Da samles de gamle „Lemmer“
Til natlig Tumult og Kalas.

Mens Vinen i Bægeret skummer
Og Øjet saa straalende ler,
Alverdens Smerte og Kummer
De gennem et Rosenskør ser;
Ad Vinens de gyldne Strømme
De glide med Glæde i Bryst,
Om dunbløde Lokker de drømme,
Om Læber de en Gang har kyss't.

DEN 28DE NOVEMBER 1871

115

Hvad Livet om Dagen dem nægted,
Den Vej, som de aldrig fandt,
Den Sejer, hvorfor de fægted
Men aldrig i Livet vandt,
Det skænker dem Vinen og Natten. —
I Fantasirigets Muld
De grave, og Røde Skatten:
Indbildningens røde Guld.

Naar Solen, den lurvede Slyngel,
I Mørket følger sin Dragt,
Naar Menneskebørnens Yngel
I Søvnens Arme er strakt.
Naar selv over Havet, det vilde,
Sig Skyggernes Tavshed har lagt,
Da slutes ved „Lemmernes“ Gilde
Med Vinen og Natten en Pagt.

DEN 28DE NOVEMBER 1871

Det myldrer paa Sletten ved Seinstaden,
Paa Satorys Marker Trommerne røres;
Er det blodig Krig, eller Vagtparaden,
Er det Kampsignal eller Polka, der høres?
Kommer Germanerne atter tilbage,
Var Sedlerne falske, Guldet beklippet?
Eller er det Kommunens genfødte Dage;
Var Fredsbulletinen altfor forhippet?

Der er ingen Kommune, ingen Germaner,
Der er ingen flere Huse, som brænde,
Der er ingen Ørne i hvide Faner;
Versaille-Revuen er længst til Ende.
Men Trommerne røres der ude paa Sletten,
Igennem Linjen Kommandoen lyder
For at eksekvere en Dom af Retten, —
Og Soldatesken sigter og skyder!

Det er en Dom af Ordenens Vener,
En Dom af dem med aarlige Gager,